

Hronika koja bilježi zanimljivu rijeku događaja

Šefko Hodžić, DODIR CRNOG KAMENA, DES, Sarajevo, 2003.

Rukopis Šefke Hodžića DODIR CRNOG KAMENA po formi je hronika koja bilježi zanimljivu rijeku događaja, razgovora, susreta, razmišljanja, strahova, slutnji, dojmova, crtica... Autor Šefko Hodžić, renomirani novinar sarajevskog "Oslobođenja", u ovom se svom djelu pozicionira prije svega kao svjedok koji prati cijelo jedno desetljeće koje se često, s obzirom na gustinu događanja, na stranicama njegove knjige preobrazilo u jedno strašno, kondenzirano, sabijeno vrijeme, ispunjeno narodnim i osobnim tragedijama, pogibijama, progonima, dženazama, nesrećama, strahovima, glađu, mezarima, rastancima, udesima.

Pero Šefke Hodžića više bilježi a manje tumači, ono je svjedok i posmatrač a manje ocjenitelj događaja. Ipak, u tom se bilježenju nije izgubio iskren stav koji nije napravio još jedan korak i koji najčešće nije na svoja pleća zaprtio ulogu i breme sudije. Baš u tome što nema tog odlučnog, pravolinijskog sudijina koraka počiva posebna vrijednost ove knjige.

Način na koji Šefko Hodžić prati događaje i jezgrovitost kojom ih uobličava u kratke rečenice (koje imaju uloge filmske kamere a ne filmske radnje, još manje filmskog zapleta) ponajbolje govore o dokumentarnosti i dokumentarnosti ovog dnevnika.

Upravo je tu i znakovita proturječnost ovog dnevnika, jer nije isključivo usmjeren na praćenje protubosanskog rata kao događaja koji,

poput žrvnja, melje sve druge događaje, već je ovo hronika koja bilježi i one događaje koji su se zbili "u podnožju rata", skoro posljedično, naporedo, skoro "nebitno", a nekada tek kao daleki eho ratnog vihora. I kako god je ovo dnevnik o glavnom događaju i ratnom vohoru, on je više i dnevnik o događajima iz pozadine koje, zapravo, nije ni bilo.

Putevi Šefke Hodžića opisani među korica-ma ove knjige određeni su tako suočavanjem sa glavnim događajima, onim na prvim linijama odbrane Sarajeva i drugih ratišta, ali i upornim trganjem za događajima koji su na margini rata, ako u ratnom vohoru uopće ima margine.

Šefko Hodžić je novinar koji je gledao događajima u lice i izvijestio o njima u "Oslobođenju", ali je za ovaj svoj dnevnik vješto zadržao prenošenje njihova "naličja", prezentiranje onog njihova pozadinskog bila, koje nije smatrao nebitnim i nije ga prepustio zaboravu. Vjerovatno tu počiva razlog zašto Šefko Hodžić često navodi riječi svojih sugovornika bez komentara, jer bi komentar u ovom slučaju značio iznevjeravanje sugovornikove namjere. To itekako doprinosi svojevrsnoj želji autora dnevnika da riječi svojih sugovornika ponudi kao moguća autentična svjedočanstva vremena. Tako ni one stranice na kojima autorov dnevnik prelazi u duboko iskrenu ispovijest nisu izgubile vezu sa vanjskim svijetom, sa okvirom "drame" koji je za autorov narod i domovinu nemilosrdan poput sudbine.

Jedan dio ovog opsežnog djela sastavljen je od bloka autorovih razgovora i intervju-a sa jednim brojem ličnosti iz bosanskog javnog života. Iako su u dijelovima ili cjelini objavljeni u "Oslobođenju", u ovom dnevniku intervju-i i razgovori dolaze kao svojevrsni rezime i objektivni zaključak.

Dr. Enes Karić

m